

JULIETTA, dcera Musolinova

Poutavý román z našich dnů Napsal J. Sokolovský

Malíř již stěnal tise. Spustili jsme ho napjavše silu se střechy a po něm jsme spouštěli žok. Stanuvše posléz v nádvorí byli jsme nuceni ustoupiti neboť se na nás vyřítil pes.

Malíř se skácel. Havran psa odelmal bodaje po něm nožem, ale zvíře uskakovalo a štekalo zuřivě, a již také u konírny objevil se výrostek, jenž začal pronikavě volati:

Hospodáři v domě jsou zloději Vstávejte kde jest kdo! Čhtějí ukrásti věno naší signoriny!

Byli jsme v pasti. Pes nás nechtěl pustit. A dům oživoval. Výrostek přeskočil zeď a svolával venku sousedi.

Konečně Havran skolil psa a po padl malíře. Chopil jsem se žoka a oba pádili jsme ku zdi. Ale již také se hnalo asi deset lidí za námi, zevšad se objevovala světa a povyk.

Vesnice byla zkrátka vzhůru. Pomyslil jsem si ještě tentokrát vyvázneme, že tak záhy do pekla vůbec nepovaleme.

Majíce nože mezi zuby a revolvery v hrsti stanuli jsme u zdi s oběma břemeny, obrátivše se vystřelili jsme. Ozvali se dva výstřely a dva nejbližší útočníci klesali. Druzí se zarazili.

Vyskočili jsme na zed' a vytáhli jsme žok i malíře a chtěli jsme seskočiti, ale v tom mně kdosi po padl za ruku a chtěl mne strhnouti.

Zvolna! pravil jsem, tak snadno to nejde, jak si myslíš.

Při tom jsem pohladil cizí ruku hrotem nože v zápětí, nemohu za to přetmul-li jsem o nějakou žilu více než bylo záhodno.

Zkrátka ruka zmizela a ozval se všek a cosi mne vystříklo do tváře. Spustil jsem žok a seskočil jsem v klubko asi pěti lidí.

Nůz a revolver zahrály znovu. Uvolnil jsem se a byl bych i z žokem uklouznul, kdybych nebyval svědkem zoufalé rvačky, kterou sváděl u zdi Havran s chumáčem ozbrojených útočníků.

Bránil se pouze pravíci, levou rukou držel malíře. Dva nebo tři chlapi káceli se blízko něho, když jsem tuto přiskočil. Snad bych se byl vrátil sám, hejtmanko když bych nebyl prostřelil čelo kolohnatí jakému, který se vrhal na Havrana z boku nějakým kyjem.

Ano, velitelko nebyl bych se ubránil, potvzrval Pietro, a když by nebylo trpaslíka, nežil bych již v tuto chvíli. Jemu děkuji za svůj život.

Malíčkové! prohodil Timbal nezdabale, nechtěl jsem zachránit jen tebe, nýbrž i malíře a žoka. Ale na všecko jsme nestačili. Protloukli jsme se chumáčem útočníků a pádili jsme vsi. Malíře jsme ani ne slyšeli nejspíše tento pozbyl vědomí, anebo mu vstříhli do úst nějaký roubík.

Uznali jsme že nemůžeme pro tu chvíli pro něho učiniti zloha něčeho, a již na útěku jsouce byli jsme nuceni oháněti se zbraněmi, až konečně přece jakýs padouch tnul po Havranovi kosou a zasáhl ho do hlavy.

Nebyl sám, za ním stálo asi osm lidí a někteří z nich měli ručnice a vystřelily jejich zajisté jsi slyšela hejtmanko. Celá ves byla zkrátka na nohou.

Ostatně jsme se s útočníkem vyrovnali, je-li pravda Havrane? Naše nože vjely mu do žeber. Jeho tělem klesajícím jsme zatarasili cestu druhým útočníkům a chvátali k tobě.

Viš všechno Julietto a posud! O velikém štěstí můžeme mluvit, že vracíme se tři na místě čtyřech a bez kořisti zaplativše draho svačtinu jídla. Jsme o soudruha chudší — a byl přece vtipnou hlavou. Škoda že mu dřepí pod hlavou mudreku takový německý žaludek nenasytný.

Timbal umlknul. Havran opřel hlavu o dlaně a Julieta vážně přemýšlela o osudu mladého mučelce, jenž z lásky k ní odvtrhl od sebe státní čest i pomodil a stal se lupičem — velmi oloupaným.

Vlastně tedy nevíte, ozvala se po dlouhé trapné pomlčce, co se stalo, žije-li malíř, či nik. Což byl-li skolen, utlučen.

Hrdlo dávám v sázku, že žije, odpověděl Timbal přisvědčivě, pomalí ho a kdosi křičel, aby byl dlaně do šatlavy, že jest s námi tu společen a konečně řval kdosi, že jest ve sklepě místa dost. Vyrozměl jsem z toho že malíře vsadili do sklepa, téhož stavení jemuž jsme prokázali čest svojí návštěvou.

Soudím rovněž tak pravil Pietro, ale nevím vyvázné-li životem, byli-li koláč otráven. Zajisté však malíř kluce hodině, kdy se stal loupežníkem, nemá k tomu vloh.

A snad nás i prozradí, odpovídal Timbal.

Toho se neobávám odpověděla Julieta klidně, a také nemyslím že toho želi, že se k nám přidá. Učinil tak jen z dobré vůle.

Z lásky k tobě. Také, ale nevybízel jsem ho. Jsem přesvědčena že nás neprozradí a dlouho ve svém vězení nepovleče. Za to ručím. Jest mně povinností přispěti mu. Proto pospěšme do jeskyně, aby druzí zvěděli co se přihodilo a poradili se s námi.

Jeskyně není již daleko. Víš, ale můžeš Havrane pokračovati v pochodu? Čechš abychom ti pomohli.

Dojdu sám, odpověděl raněný, na tak hubeneho koně nevysedl bych už za nte na světě.

Pak umlkli. Noční vánek šelestil losem, jehož středem se ubírali k jeskyni. Dorazili tam ještě za tmy — první ze všech a bez kořisti a bez malíře.

Kapitola 45. Čarodějnice.

Ještě před úsvitem vrátili se tu druhé tlupy, šťastnější než tlupa Juliettina.

Mnich se svými pomocníky přihnul do jeskyně živá telata. Petrucio a jeho družina přivlékli kukukni a kýtu hovězího, kterou sebrali řezníkoví jakémus.

Drobnosti, které sledovali Pietro a Timbal ve svých kapsách, doplněná kořist stačila zatím, ale všichni litovali nezdaru Julietty.

Na to se starali mužové o hostinou. Záhy slehali pod kotlem plameny a několikrát ruce kuchařili pilně. Julieta zatím odpočívala a přemýšlela.

Jest nezbytno aby duše i tělo byly pohromadě má-li se něco rádného podniknouti, ozvala se náhle, povzte mně přátelé vzešlo-li již slunce.

Kterýs muž oznámil jí v malé chvíli, že denní světlo rozlévá se již po návrších a údolích. Po nějaké chvíli přinesli jí polévku. Na snědávši se svolala svou družinu.

Ve dne jsme malomocni, pravila, a nemůžeme zaječím zoudrahoj příliš pomoci, ale v každém případě chci si zjednatí jistotu, kterak s ním ve vesnici naležiti.

Bud' byl ihned ubit anebo jest vězěn V případe posledním jsou pouze dvě možnosti: bud' ho vlekou ihned do Regia k soudu, což by bylo ve všech nejhorším, anebo užiti pouze oznámení a čekání na příchod četníka, věznic zatím na šoho soudruha po domečku.

Máme tedy smutný výběr, ale nechť jest tomu jakkoliv, chci mítí jistotu. Donnívám se že sem zvolila nejvýhodnější pomůcku výzvednou. Přestrojím se nepoznatelně, co tomu říkáte.

Do čeho se převlékneš, tázali se ostatní. Kdo z vás je unaven nejméně

půjde do některé vsi a koupí pro mne veteký oblek — starou sukničku a kazajku, rozedrané střevice, starý šátek či plachetku. Zároveň přinese saze, popel nechť zůstane pod ohništěm.

Přihlásil se Bradáč. Slibil že přinese vše potřebné za hodinu, vyšel z jeskyně opatřen penězi, které mu Julieta ze svého vlašého fondu vyplatila.

Zároveň si pomyslila že nebude škoda, poríditi sobě i družině své všemuznou garderobu k rychlému převléknu. Nakupena tím pověřila Timbala a Petrucia.

Bradáč přinesl užitek starého šatstva, nezmeškal se ani o minutu, Julieta se převlékla a použítí vsí saz i popel, upravila se ve skutečnosti divadelní.

Změnila se v babiči která vzbucovala skoro postraši. Tvář její byla plná vrásky a Spiny, vlasy na polovic pod roucho vložené poletovaly jí vokol hlavy ve sporných pramenech, přišerně šedivě a rozenchané.

Timbal jí poradil kterak možno upravití hrb, a kulhati na tu či na onu stranu.

Ostatně dokonala pak důvtipnost divé, a když se Julieta na zkoušku Timbalovi představila, zvolal tento:

Tys rozenou herečkou, Julietto! Nebyl bych uvěřil že tak záhy a bez cizích příspěv, dovedeš se tu takto převlořit. Sbládon-li tě někde budon tě považovati za čarodějnou babu, která vykládá a hádá z ruky, zahájíjí při tom choroby dobytčí i lidské.

Poznal by vsuktu někdo že jsi jsem mladá? tázala se druhých mužů.

Prohlíželi jí bedlivě zevšad a uznali, že přestrojění jest dokonalé.

Pozná mne malíř? tázala se znovu.

Leďa po hlase, odpověděli jí.

To právě chci, pravila klidněji. A co zamýšlíš?

Chci se odebratí do Notabella, a pod touto skraboškou se dověděti co se děje. Očekávejíte mne zde a rozestavte stráž neupadně. Nejsme bezpečni před slidiči.

Neboďe-li možno jinak, necht' raději sboři celá vesnice ale malířovi musí býti pomůeno.

Jen někteří odvážili se k nánůtce, na kterouž však dívka nebdala, spoléhají na důvtip i štěstí.

K polednímu opustila jeskyni a bdělala se losem ku vsi.

V lese nebylo jí třeba obávati se velikého množství zvědačů — proto se evičela v belhavé chůzi. Pro vskerou jistotu shýbala se občas pro některou bylinu, aby případně zmýlila vesničana některého, s nímž by se náhodou setkala.

Přešedší značnou čás lesa a při blíživší se až k okraji jeho v místech kde již na rezalesněná svařtu rozkládala se pastvicka, zastřela temně stěnaní a vlykáni, vycházející o něco dále v pravo z houštiny lískové.

Stanuvši naslechla chvíli a rozhlížela se. Skrze řídnoči stromy viděla pasviny a lučny, dále v údolí vesnici ale nikde živá duše se jí nenaskýtovala. A stěnaní mohlo vycházeti jen z lidského hrdla.

Přikročivši se kráčela opatrně k hostině, za níž se jí zjevil přiserný obraz. Několik silných prutů lískových, na vřehloku provazem svázaných sklánělo se k oblouku k zemi a pod ním klečel mladý venkovan, jehož hrdlo vězelo ve kličce provazu, s prutů splývajícíech.

Venkovan tento chtěl se oběsit — to bylo až příliš zřejmo, neboť ruce jeho spoutány nebyly a nohy zúmýlně se posouvaly se vislé polohy, aby se tělo tím spíše svážilo k zemi.

Rychle rozhodnuta vytasila dívka nůž, vylouzla do houštiny a rázem přefála provaz. Venkovan dopadl celou tíhou na zem a vřísknul.

Krasavcem zrovna nebyl. Osma hlá jeho vř poseta byla velkými píhými a temeno mu přímo hořelo ryšavými hustými kadeřemi jinak však měl pravidelné rysy a silné pružné tělo

Julietta chtěla skusiti dojem svého přestrojení. Změnivše hlas zaskuhrala posměně:

Ej, hošku, volnou, volnou abys se nezaryl příliš hluboko. Tudy nevede cesta do horoucího pekla, hihihí!

Chlapík si hnatnul na krk a uvažoval kličku a vytřeštív čí na Juliettu, posadil se ustrašeně. Ale v zápětí svrštíil tvář a zasvěp.

Tální ko všem — Čarodějnice stará! Fi, zbytočně jsem se lekl tebe. Co se mi přetě do cesty? Již by to bylo odlyto.

Máš tak na kvap? přerušila ho pozorujíc jeho vlasy, vhodné spíše v oblast Rýna a Wesery, než v okolí Aspromonte, nějak příliš častě pospěcháš ze slavého údolí k satanášovi. Jsem již přes osmdesát a nepospěchám. Času dost na pekelnou výhoň.

Každý jen svým rozumí odsěk jí sebevrah zpurně.

Mluv zdořile opáčila, chci ti něco říci. Nazývají mne trochu Julou, hihihí, a říkájí že mám čarovat. Im, hlupákům se moudrost jeví bláznovstván a vědění čarodějnicstván — ale kdyžys měl odvalu k životu a důvěru ke mně, snad bych ti poradila. Nemáš-li, můžeš svázati přifíznutý provaz a pokračovati, kde múj nůž přestlal, hihihí! Nic mne do tebe není.

Nemluv dokud mluví k tobě stará zkušenost! Vyznám se ve všech jímůz nerozumím ani neuctějíší pán z města. Z rozpochy židám jedu, z bolehlavu štávu, z materiđousky rosu, svárim všeho sednukrát a připravuji nápojíčky — hihihí — ej hošku ruku si dánu utnouti, že bys potřeboval.

Proč se všíš? Proč bučíš jako tele? Protože tě svírá srdec, Holka tě nechce — jsi ryšavec a takové milují holky jen v krajinách prokletých Tadesků (Němci) He, bledeš? Uhoda jsem! Nabráls košem při nánůvách. Ale stará Julia varí, varí a dávu, dávu, hihí. Holkam dávu aby milovaly, aby se nezdržovaly, aby mío zrovna viděli brumeta, hihihí!

Chasník se křžoval ustrašeně, chvěl se a mračil se. Nevěděl kdy kam. Posleze dovol si odvaby a tázal se:

Tys, babo nějakou takovou, která umí čarovat?

Láde říkájí že čarují, ale já jen vím a muřim.

Co umíš?

Kouzelné nápoje, vyhrklo ze zrovna, ha! Vyhližiš podle toho — mně! A že tě neznám? Bylas někdy v Notabella?

Asi před padesátí lety, hihihí! Mám jinde práce dost a mnoho lidí v Kalabrii a Kampanii na mně čeká. Všude mám zákaznky — až v Římě a ještě dále, všude kde láska nerodí se sama, kde jest třeba lásku probouzeti, poděčovati hihihí!

To dovedeš babo? zasmul venkován.

Ještě víe, a ty bys také dovedl K čemu klášti provaz na krk, jsi-li zdrav a silen. K d'abloví se ještě dostaneš častě dost.

Notěš-li život —

"Nemluv! Bojovati mtno, vráti se o štěstí."

"Eh! Jak žiti a bojovati, není-li dobrého svědomí," prohodil jinak temně a již lítova a plaše se rozhlédl, neboť posledně slova patrně mu uklouzla mimoděk, — ale snad bych i vyčítky svědomí potlačil, ale nesuše diviti se na dívku, kterou jsem miloval, vďavá-li se za jiného."

Julietta poslouchala pozorně. Rozpomenula se, že se Timbal zmínova o nějakém zrzoumovi, Zrzoum a svatba! A v Notabella! Špatné svědomí a otrávený koláč. Bleskem upředla si dívka spravnou osnovu.

Ej, ej, skuhrala posměně, nepotřebujete mně pranie vyprávěti. Podej mně ruku a povím ti s hlav ní její čary a vedlejších rýh tvou historku, abych ti dokázala že rozumím mnohemu, čemu jiní lidé nerozumějí.

Chasník jevil rozpaký.

Ukaz přece naléhala, povím ti jen budoucnost ale také minulost. Venkovan se usklíbnul. Patrně mu nebyla minulost přijemnou, a

již také domělá čarodějnice chopila se ruky jeho nahlédla v dlaně a zachechtala se pronikavě.

Stará báchorka, zvolala, milovals holku kterou ti jiný chňap před nose, ale ona tomu chtěla, hihihí!

Eh, babo! Snadno se ti káže, když jsem ti to napověděl —

Mlé, mlé! Schylovalo se ku svatbě ale tys chtěš všechno překaziti hihihí, a jak jsi to narafičil.

Chasník vykubnul pravici a ušehoval jí za zády. Zbledl na smrt a chvěl se. Vyhližel v tu chvíli jako stělesněné zlé svědomí a zároveň leskla se mu v oku zášť. Julieta že jí považuje za nepovolnou a zároveň nebezpečnou svědkyni a sáhla rychle po noži.

Nech si své rozumy — Neohám, hihihí, nechám, jinak bych i vyprávěla vše, při nichž by se ti ježily německé zrzavé pačesy jako hřebíky. Ale z dlaně jsi jsem již vyčetla celou historku šibeniční — ale nejen eos již spáchal ale eo ještě máš za lubem.

Bládal, že se země točí kolem slunce a letí s jeho soustavou kamsi do neznámých končin všehomíra, jistě by nebyl věřil proto jen, že to jest naprostou pravdou, zákonem přírody pevně stanovenou, ale protože slyšel bibou povídaleku, věřil všemu. Zatemněly duch lidský sevřený poutem pověry, klaněl se odjakživa a klaní dosud němeční lži, a odvrhuje pravdu od sebe.

Byd' rád že se nezdržilo neboť takové věci spravuje kat oprávkou. Nejsi tak hloupým jak vyhlížíš. Upekli's pěkný koláč svatěal. Kdychy ho byli žehič a nevěstá snědli hihihí, byli by do rána vystydli.

Já ho nepekli! zařval vztekle. Ale dal's ho upéci a dal's do tě sta zcela tajně aby nikdo nevěděl ničeho —

Skoro lítovala Julieta že tak dotírala na zrovna. Vrhl se na ní a chňapal po jejím hrdle. Odrazi-la ho a uskočila pružně.

Znáš mě tajemství a proto zlečehněš, dřive než pro mne přijdou četníci.

Znovu se po ní sápal, nemohla mu uklouznouti a nechtějíe upadnouti v houštinu, prikřela se ponze. Jakmile se však dotknul praví ei jejího hrdla, tala ho nožem do zápěstí. Vražedný zrzoum vykřiknul bolestí a ruka mu sklsla.

Rád bys, rád bys, hihihí, chech tala se s mnohým pošklebkem, ale eo by ti pomohla má smrt? Změnila bych se v havrana a krákorala bych ti nad hlavou: chytte ho, to

ho vraha zrzavého, otrávil koláč a zavraždil starou Julu.

A mne bys přece nemučel, holoubku! Jsem nesmrtnelná. Osmdesát let žila jsem teprv a budu žít ještě osm set. Každých sto let znovu omládu, znovu se provádám znovu ovdovim, osm mužů pohřbím, osm synů svých zarlobisim, abych krvi jich omládlá, a osm deer vychovám na umění čarodějně, ta poslednějši stane se nejmocnějši čarodějkou a bude vládnouti celým světem, hihihí, v nmu bude jen jeden národ a jeden jazyk, ale ne vlašský, ale ne anglický, ale ne německý, hihihí!

Tys mne chtěš zarlobisiti? Víš čim to pykneš? Osm let svého života pozbuďeš za to a znovu-li se pokusíš, ztratíš dalších osm let. Dej si pozor! Nezhlyo by ti již mnoho.

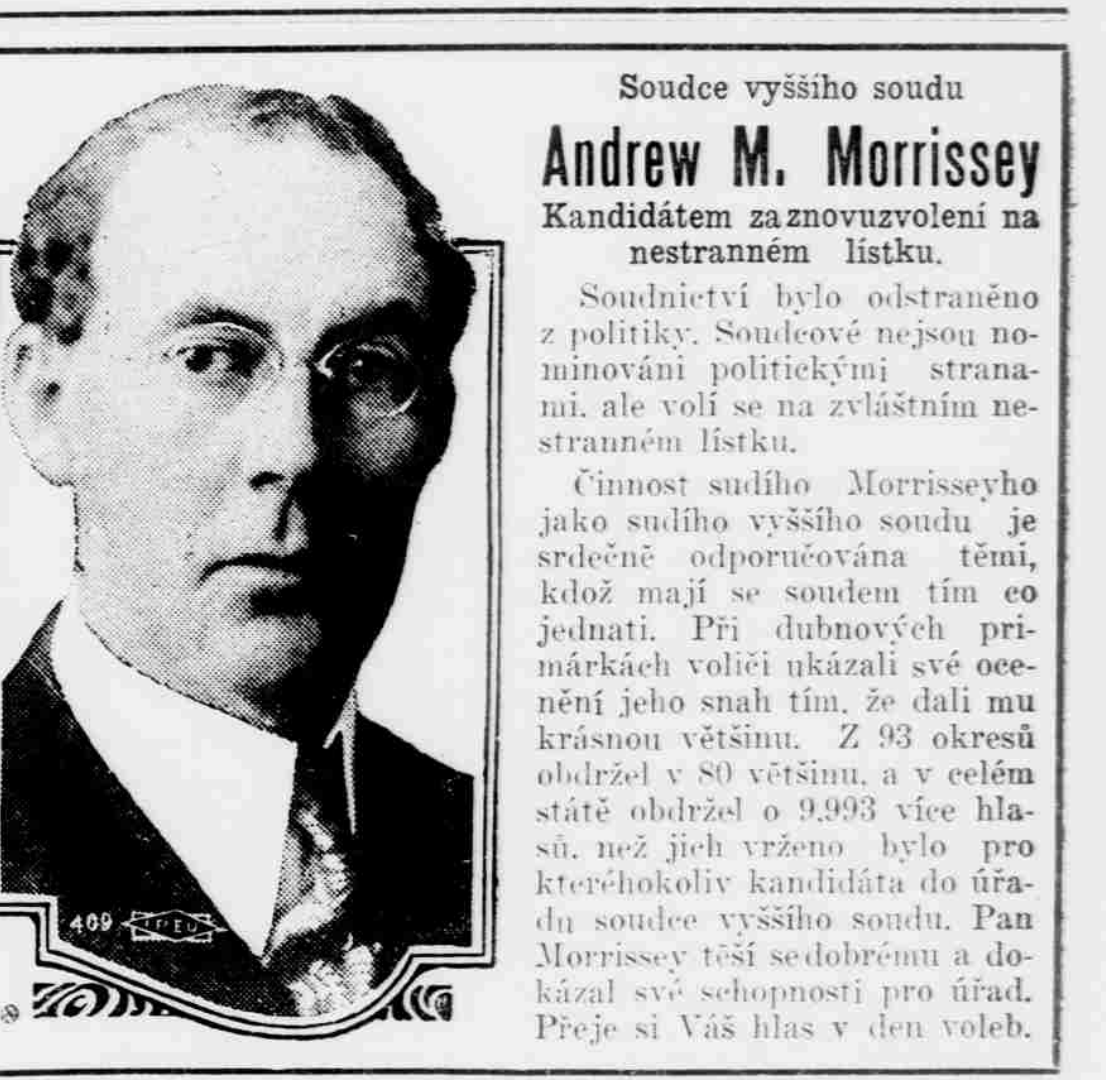
Zrzoum chvěl se hrůzou a kolena se mu prohýbala mimoděk. Kdyby mu byl někdo rozumně vykládal, e se země očí kolem slunce a letí s jeho soustavou kamsi do neznámých končin všehomíra, jistě by nebyl věřil proto jen, že to jest naprostou pravdou, zákonem přírody pevně stanovenou, ale protože slyšel bibou povídaleku, věřil všemu. Zatemněly duch lidský sevřený poutem pověry, klaněl se odjakživa a klaní dosud němeční lži, a odvrhuje pravdu od sebe.

(Pokračování.)

Když se nastudíte. V většiny lidí nastuzení je vážnou věcí a nemelo by být zanedbáno an některé nevážejnější nemoci počínají obyčejným nastuzením. Vezměte Chamberlain's Cough Remedy a zbyte se nastuzení eo nejdřivě. Nekonečné zkoušku kdýz užíváte tento lék, neboť byl již používán mnoho roky a má zajištěný věhlas. Neobsahuje žádné opium neb jiné uspávací. Jest ku koupí všude. (o)

Při nastuzení
nate se důkladně krk, prsa a chodidla
dra. Richter-a
PAIN-EXPELLEREM
Čiňteže ihned, bočestí ustanou a miz.
Jou pravý s registrovanou známkou
"Kotvou"
Zde a šive, ve všech lékárnách anebo přímo od
F. AD. RICHTER & CO.
74-80 Washington Street, New York, N. Y.

Soudce vyššího soudu
Andrew M. Morrissey
Kandidátem za znovuzvolení na
neustranném listku.
Soudnictví bylo odstraněno z politiky. Soudcové nejsou nomínováni politickými stranami, ale volí se na zvláštním neustranném listku.
Činnost soudního Morrisseyho jako soudního vyššího soudu je srdečně odporučována těmi, kdož mají se soudem tím eo jednatí. Při dubnových primárkách voliči ukázali své oecenění jeho snah tím, že dali mu krásnou většinu. Z 93 okresů obdržel v 80 většin, a v celém státě obdržel o 9,993 více hlasů, než jich vrženo bylo pro kteréhokoli kandidáta do úřadu soudce vyššího soudu. Pan Morrissey těší se dobrému a dokázal své schopnosti pro úřad. Přeje si Váš hlas v den voleb.

DO LEIGH a okolí!!
Dovolují si oznámit všem milým krajanům, že vlastním nyní v Leigh od nádraží přes ulici na východ a sever
dobře zařízený hostinec
Jejikož jsem zde jediný Čech, jenž zde vlastní hostinec, proto doufám, že všichni krajaní, kteří sem do Leigh přijedou mně navštíví. Milerád každému dobře a poctivě posloužím.
JOS. SEDLAČEK, - - LEIGH, NEB.

Telefén v úřadovně: Douglas 2341 Telefén v obydlí: Douglas 4425
JOS. L. PADRNOŠ
ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZÁSTUPCE
Obratě se na něj ve všech záležitostech soudních.
Úřadovna: 1408 Williams ul. Obydlí: 1401 jižní 16. ulice.
OMAHA NEBRASKA.
Úradní hodiny:
Od 9. do 12. dopoledne a od 2. do 5. odpoledne. Večer a v neděli dle úmluvy.